

Рівненський державний
гуманітарний університет

Студентський дайджест

Збірник наукових матеріалів
здобувачів вищої освіти

№ 6
2022

Рівненський державний гуманітарний університет
Психолого-природничий факультет

Студентський дайджест

збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти

Випуск 6

Рівне, 2022

Студентський дайджест : збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти.
Випуск 6. Рівне : РДГУ, 2022. 136 с.

Головний редактор :

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор, перший проректор, завідувач кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету

Виконавчий редактор :

Корчакова Наталія Вікторівна – доктор психологічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Члени редакційної колегії :

Павелків Віталій Романович – доктор психологічних наук, доцент, професор кафедри загальної психології та психодіагностики, декан психолого-природничого факультету Рівненського державного гуманітарного університету.

Безлюдна Валентина Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Юрчук Олена Сергіївна – здобувач ступеня PhD кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету за спеціальністю 053 «Психологія».

*Друкується за рішенням Вченої Ради РДГУ
(протокол № 11 від 24 листопада 2022 р.)*

- Це ж моя машинка... - тихо промовив Данилко.
- Віддай! А інакше сам відберу!, ще голосніше сказав Микола.
- У тебе ж є своя машинка... знову ображено каже Данилко.
- Я хочу дві!

У цей момент Микола вихопив машинку з рук брата і з гордо піднятою головою пішов. Данилко ледь не заплакав, але стримався. Мама насварила Миколу, проте іграшку Данилку не віддала. Від цього часу такі випадки ставали все частіші. Микола постійно ображав брата. Данилко був не конфліктним і не хотів ображати брата у відповідь, тому й мовчав. Але для всього є свій кінець. Пройшов час ...

Якось Данило зробив будиночок на дереві і хотів занести туди свої іграшки. Микола теж дуже хотів такий будиночок. Але він був лінивим і до того ж не вмів нічого майструвати. Ось і вирішив Миколка просто забрати будиночок Данила. Поки брат збирав свої іграшки, Миколка швидко зібрав свої іграшки та заніс їх у будинок. Прийшов до свого будинку Данило а там Микола.

Повернувся Данилко із своїми іграшками додому. Тепер і його добре серце переповнив гнів. Він вирішив боротися за своє. Спочатку хлопчик почав давати відсіч брату. Микола не очікував цього, тому злякався. Він забрав свої іграшки та й побіг додому. Тепер Данилко став більш впевненим і сміливим.

Дорогі дітки, у цій казці розповідається про нашу країну. Добру, мужню і щирю як Данилко. Та про іншу країну, яка зараз хоче забрати у нашої все. Зла і жорстока як Микола. Якщо кожен з нас буде у серці носити добро як Данилко і буде мужньо боротися проти зла - ми його переможемо! Давайте будемо любити нашу Україну всім серцем і боротися зі злом! За нами перемога!

ДВА КОРОЛІВСТВА

Юзва Вікторія, здобувач ОС «бакалавр»

спеціальності 013 «Початкова освіта. Психологія», 3 курс, РДГУ

Науковий керівник: Безлюдна В.І, кандидат педагогічних наук, професор

Далеко за морями, за лісами було два королівства. Перше мало назву Весляндія. Там жили щирі, добрі, привітні, життєрадісні люди. Вони завжди підтримували і допомагали один одному. Цим королівством правив король на ім'я Володимир Сміливий. А поруч з цим королівством знаходилося інше, яке мало назву Сумляндія, де проживали злі, недружелюбні, та завжди сумні люди. Вони, прокидаючись кожного ранку, і з заздністю дивилися на сусіднє королівство, як його жителі працюють, веселяться, співають і танцювали. Вони влаштовують свята, на які приходять багато людей і кожен приносив, щось смаченьке до столу.

Жителі Сумляндії заздрили, тому що не знали, як це веселитися і жити дружно. Їхній король Заздрісний Петро завжди говорив, що це з вигляду у Весляндії все добре, але насправді вони зовсім не такі добрі, як може здатися на перший погляд. У цього короля був свій план, він хотів збільшити своє королівство і зробити сусіднє королівство своїм. Він довго продумував план, як підкорити Весляндію. І ось одного дня він зібрав своє військо біля кордону з Весляндією та напав на неї.

Жителі королівства Весляндії не розгубилися і стали на захист своєї землі. Ті з них, хто проживали біля кордону були змушені переїхати до більш безпечного місця в королівстві. Їм було прикро покидати свої домівки, але вони знали, що обов'язково повернуться до свого дому. Чоловіки сміливо стали захищати свою країну. Битва була довгою і складною, але захисники Весляндії впоралися. Король Сміливий продумував кожен крок для захисту королівства. І всі разом вони перемогли і повернули своє королівство.

Після цього жителі Весляндії почали повертатися до своїх домівок і разом почали відновлювати своє рідне королівство. Країна засіяла посмішками та любов'ю. Всі повернулися до свого звичайного життя. А у королівстві Сумляндії після смерті короля Заздрісного Петра на трон зійшов веселий і життєрадісний принц Сміхун. Після того, як він

прийняв престол, народ Сумляндії зажив щасливо і без бід. Два королівства жили дружно і не знали вони сварок. І вони зрозуміли, що після темряви, завжди наступає світлий ранок.

КАЗКА ПРО СОНЯЧНУ КРАЇНУ ТА КРАЇНУ ВЕЛИКИХ ЗАЗДРІСНИКІВ

Яремчук Мілена, здобувач ОС «бакалавр»

спеціальності 013 «Початкова освіта. Психологія», 3 курс, РДГУ

Науковий керівник: Безлюдна В.І, кандидат педагогічних наук, професор

Жили-були поруч дві країни – країна *Сонячна* та країна *Великих заздрісників*. Країна *Великі заздрісники* століттями поглинала менші країни, менші народи, однак *Сонячна* постійно муляла око заздрісникам, бо ж, хоч за розміром *Сонячна* й була меншою, її чесний, працьовитий та сміливий народ не давав загарбати рідну землю.

Великі заздрісники звалися так неспроста – володарі цієї держави все тягнулися руками заGREбущими до інших, намагалися захопити їх, глузували з того, як живуть у інших краях, насміхалися з інших мов, не хотіли домовлятися з іншими. Жили там за принципами «І сам не дам, і іншому не дам» та «не жили добре – немає чого й починати». Землі, які захоплювати Великі заздрісники, ставали такими ж, як і вся країна – темними, безрадісними, невільними. Люди втрачали там всяку надію у серці та щастя у думках. Однак, жителі *Сонячної* країни – сонячанці – були не такими – не діяли на них закляття темних володарів країни заздрісників, хоч би що не траплялося, вони продовжували боротися.

Проходили роки. І ніби жили країни мирно, але Чахлик, нинішній володар *Великих заздрісників*, почав присипляти увагу *Сонячної*. Потроху за допомогою злих чаклунів він затуманив розум свого народу, змусив серця заздрісників осліпнути. І ось в один день підступний Чахлик спрямував військо на *Сонячну* країну.

У цей день Волонтя та Джавеліна міцно спали у своїх ліжках, як і інші жителі *Сонячної* – брат з сестрою натомилися за день; сестра лишень вчора повернулася додому з довгої подорожі і вони з братом цілий день гуляли містом, звісно, вони стомилися. Зранку їх розбудила Сирена – ця чарівна пташка завжди сповіщала про те, що у *Сонячну* прийшла якась біда, однак вже довгий час вона мирно спала у своєму гніздечку – великих бід у *Сонячній* вже довго не було. Пташина спала би спокійно й далі, якби вояки-заздрісники не зачепили її гніздечко, без дозволу минаючи кордон *Сонячної* із недобрими намірами. Гучний тривожний голос Сирени не любив ніхто, але саму пташку любили, адже завдяки ній безліч людей встигали дізнатися про біду перш ніж вона дістанеться до них, встигали врятуватися від нещастя. Цього ранку пташина скористалася своїми гучним, сумним голосом вперше за довгий час.

Сім'я Волонті та Джавеліни прокинулася одразу. Сестра виглядала дійсно похмурою – її серце передчувало біду ще раніше, однак вірити не хотілося, що вона прийде. Брат заспокоював її – «сестро, сонячнаниці сильні, хоч би що було, ми всі впораємося». Не було у домі звичного ранкового шуму, навіть кіт не муркотів – авжеж, почалася війна, світ змінився і це відчували усі, навіть домашні тварини.

Сім'я слідувала за новинами. Володар *Сонячної* намагався діяти рішуче – він з народом, а народ з ним. Злі язики з-за океану говорили, що *Сонячна* не встоїть і три дні. Розгнівало це Джавеліну та Волонтю. Сидіти без діла брат із сестрою не могли, отож вони відправили батьків з молодшим братиком та котом у безпечне місце. А самі попросили один одного берегти себе та один одного за будь-яких обставин. Після цього кожен став до справи. Волонтя об'єднався з друзями, аби допомогти тим сонячнаницям, що постраждали від нападу заздрісників, аби підтримати сміливих воїнів та воїнок – а разом з ними і свою сестру. Джавеліна була відважною воїнкою, то ж стала вона до бою разом із своїми побратимами та посестрами під стягом *Сонячної*, не вагаючись ні хвилини, а на її військовому вбранні, як знак приналежності до війська *Сонячної*, був жовто-блакитний прапор – як сонце, як поле і небо.